

**RAU-RAU**

**Comèdia en un acte i vàries projeccions audiovisuals**

### **Personatges:**

Home 1 (de 35 a 40 anys)

Porta un bolígraf bicolor a la butxaca de la camisa.

Dones 1 i 2 (35 a 40)

Home 2 (75 a 80)

Porta sarró en bandolera creuada al pit. (Dins del sarró un diari).

Dona 3 (de 30 a 35 )

Home 3 (de 25 a 30)

Porta una motxilla petita (amb una ampolla individual d'aigua i unes ulleres de sol penjades al coll.

(Tots vesteixen informalment per una trobada al camp a redós d'una font primer i d'un llac després. Indumentària vistosa, no convencional, de colors llisos o estampats divertits).

Dona del públic (de 40 a 45)

Home del públic (de 35 a 40)

(Vesteix a la manera d'un executiu amb americana i corbata)

Les càpsules o clips audiovisuals, més la pel·lícula dels dos paisatges dinàmics com a decorat de fons, a partir de material d'arxiu i de gravacions de nou, cal que siguin simples de realització i de concepció esquemàtica, un mixt, per exemple, entre l'estètica d'Oskar Slemmer i les ombres xineses) . La banda sonora, sincronitzada amb l'acció i les projeccions, requeriria una composició expressa o un collage ben ajustat.

Acotacions d'entrada i sortida de l'escena (dreta o esquerra): DES DE EL PUNT DE VISTA DE L'ESPECTADOR

En accedir a la sala es podria lliurar a cada espectador una petita cartolina quadrada de colors amb un enunciat com: "LA ÍNTIMA RECANÇA QUE NO EM PUC TREURE DEL CAP:" a una cara i a l'altra unes ratlles amb les instruccions del joc. A la sortida, qui hagi volgut contestar anònimament podrà dipositar la cartolina en una urna. Els organitzadors penjaran en un noticiari les respostes més interessants.

*Teló tancat però enllumenat. Sintonia, no gaire alta, amb la gravació de les petjades d'unes tres persones que caminen sense pressa per un camí de terra i fullaraca.*

*Un cop s'obre el teló surten per la dreta de l'escena l'home 1 i les dones 1 i 2. El fons de l'escena l'ocupa completament una projecció d'imatges que anirà canviant de contingut a mesura que avanci l'acció. Sota de la pantalla i centrat hi ha un volum prismàtic (banc-pedris: 244cm. x45 h. x 60 de fons). Repartits per l'escenari hi ha, a més, sis volums (60X60X45h.), també per seure, repartits més o menys en semicercle. Els personatges comencen a actuar tan bon punt es va aturant la gravació de les petjades. La pel·lícula immersiva presenta, per començar, un paisatge camperol animat suaument sonoritzat. Hi ha una font que raja constantment, el vent mou les branques dels arbres, creua un ocell, etc.*

*Home 1:*

Necessito una empenta per deixar-ho clar d'una vegada.

*Dona 1:*

Clar?

*Dona 2:*

*Que et passa?*

*Home 1:*

Res. Tinc remordiments per coses que he fet malament més o menys a consciència al llarg de la vida i no me'ls acabo. Un remordiment em porta a un altre i ja n'he fet una pila. Més ben dit, una teranyina impenetrable i fosca.

*Dona 2:*

I fa molt d'això?

*Home 1:*

A mesura que envelleixo milloro alguns records amagats. Venen sols. A gropades i sencers. Força amenaçadors.

*Dona 1:*

Apa! Quina mena de records?

*Home 1:*

Els més dolorosos! Els altres, els més agradables i feliços, prou que ho sabeu, són com bassals socarrimats d'enyorança, només surten, una vegada i una altra, si som al lloc indicat o al costat d'algú que hi té a veure. També si hi ha alguna cosa que ens hi porta; una fotografia, un objecte, una veu... Creieu-me, en tot cas els visc desvetllat. En canvi, els penediments aquells es depengen dins meu a qualsevol hora i en somnis per angoixar-me i fer-me enrabiar.

*Dona 1:*

Ara resultarà que potser n'has fet alguna de grossa?

*Home 1:*

*(S'ho pensa).*

*Dona 2:*

Va...digues! digues!

*Home 1:*

Crec que no... segur que no. Grossa, grossa no, inacceptable, infame, estúpida, horripilant...potser.

*Dona 2:*

*(L'empeny amb un cop de colze).*

Parla!

*Home 1:*

Ara mateix, per exemple, no saber la capital de Madagascar.

*Dona 2:*

Home! Qui la sap la capital de Madagascar? Quina tonteria! Això t'amoïna?

*Home 1:*

Pitjor encara, dubtar de si la capital de la comarca de La Noguera és Balaguer o Mollerussa.

*Dona 2:*

Vaja! Aquesta si que és bona. Tothom sap que la capital de la Noguera és...  
Trem!

*Dona 1:*

*(Empenta lleument la dona 2):*

Estic realment sorpresa. És pròpiament la geografia el que et treu la son?

*Home 1:*

La geografia, la història, les matemàtiques, la llengua, les ciències, el solfeig, dibuixar del natural, ballar un fox, xutar amb els dos peus, orientar-me sense brúixola, navegar amb vela lleugera...

*Mig preocupades, les dones s'asseuen al pedrís. Un parapent creua el paisatge bucòlic, se sent una granota, etc. Es miren l'home que resta dret. Silenci expectant.*

*Home 1:*

En el meu cas, he estat escolaritzat molts anys, molts anys d'informació més o menys ordenada i d'educació reglada. Però he de lamentar el poc que sé, i el que és més greu, la manca de correspondència amb mestres i professors. La veritat és que el seu esforç i dedicació no van tenir, ni per part meva ni per una part considerable de companys, la resposta diligent que mereixien i que nosaltres necessitàvem. Em dol no haver estat un alumne meravellós i un estudiant esforçat i repel·lent. No entenc com vaig malmetre aquella oportunitat irrecuperable de formació tan i tan reconfortant.

*Dona 1:*

Segur que alguna cosa hauràs aprofitat... Tanmateix diria que ets una persona informada i intel·lectualment activa. Per altra banda aquesta cultura bàsica que et manca la pots trobar a Google, actualitzada, i sense que et calgui memoritzar-la.

*Home 1:*

Això ja ho sé, però no és es igual. Potser lamento no haver estat prou atent a la dolça experiència, a la irrecuperable aventura d'aprendre, pas a pas, tot allò d'elemental que ens acostava a una primera comprensió del món i als sorprenents embats de racionalitat primerenca. És el dia que comences a fer-te gran quan maldes per dibuixar un cavall que s'assembli a un cavall de debò. El dia que et diuen, i t'ho creus, que el principal component del teu cos és aigua. Aigua!

*FOSA. Els personatges resten estàtics però figura que continuen xerrant. La filmació del paisatge on són es transforma, a tota la pantalla, en una sèrie de diapositives escolars: Per exemple: Taula de nombres primers, un esquelet, els ordres arquitectònics grecs, l'esquema d'una palanca, el perfil de Nefertiti, el mapa d'Àfrica, la Taula Periòdica, el quadre dels 15 accents diacrítics, el significat de l'acrònim INRI, una imatge de Júpiter, Mozart, Husserl, els Beatles, Francesc Macià, Obama, R. Lull, Machado, Rodoreda, un quadre de Mondrian, una escultura de Louise Bourgeois, una casa d'Alvar Aalto, etc. etc. El fons musical reproduïx alguna cançó infantil coneguda modulada "in crescendo".*

*FOSA. Retorna la projecció del paisatge de la font.*

*Dona 2:*

Cap criatura, ni tan sols gaires joves, poden tenir la lucidesa ni el sentit de la responsabilitat o de l'oportunitat que ara reclames. Fins i tot diria que el mapa complet de coneixements generals no el conserva quasi bé ningú, però es manté actiu en segon pla i per aproximació. Tal vegada aquella experiència no és més que un entrenament volàtil per aprendre a fixar els sabers operatius posteriors. És el rastre del procés d'aprenentatge el que compta i la lenta adaptació, amb sort, a una especialització cada cop més definida.

*Home 1:*

Lamentable, és lamentable...Creieu-me! Des d'un punt de vista pràctic és així i ningú en fa cabal, però, per ser exactes, us diria que dels deu als disset o divuit anys, crucials en la vida de tothom, passen moltes coses, totes memorables. Les recordem fil per randa, totes menys la fórmula de la "lleï de la palanca", la definició de "complement indirecte" o què va comportar la Guerra dels Trenta Anys. Un misteri desesperant. Fins el punt que jo miro, fa temps, d'estudiar i recuperar les lliçons perdudes, però les acabo oblidant de nou una i una altra vegada. És un malefici que no suporto! L'enyorança del temps perdut.

*Dona 2:*

Mira! A mi tot això que dius m'és igual. Ho trobo una bajanada. Hi ha molts altres motius i qüestions realment serioses a la vida per preocupar-se de veres. Sembla mentida que siguis tan primmirat i tan burro. Tan ingenu i egocèntric.

*Home 1:*

*(Estranyat)*

Què passa? Tots els teus rosecs són sublims ? O no en tens tu de rosecs?

*Dona 2:*

Jo tinc ferides.

*Dona 1:*

*(S'alça, irònica).*

Obertes, tancades, a mig fer?

*Dona 2:*

Hi ha de tot. Marxo!

*(Fa el gest però la dona 1 no la deixa alçar-se).*

*Home 1:*

No sisplau! Si no ens deixes anar alguns dels teus patiments ens deixaràs patint a nosaltres, cosa que, al seu torn, acabaria per incrementar la teva sofrència fins límits incalculables. Et prego que parlis. Va, digues.

*Dona 2:*

*(S'aixeca. Mira fixament l'home 1).*

Estic boja... Boja per tu!

*Home 1:*

...Hòstia...!

*Dona 1:*

Sen-sa-cio-nal! Mi-te-la ella... Ara potser que marxi jo.

*(L'home 1, desconcertat, l'atura).*

Estàs boja per aquest ignorant...? Fa molt d'això?

*Dona 2:*

Tota la vida.

*Dona 1:*

No li haguessis pogut dir abans?

*Dona 2:*

He estat esperant que ho digués ell i encara l'espero.

*Home 1:*

Jo...jo...t'estimo molt però no estic enamorat de tu, mai ho he estat. No m'ho puc ni imaginar... Tampoc he sospitat, en cap moment, que em volguessis d'aquesta manera. Se'm fa estrany.

*Dona 2:*

Jo em vaig enamorar de tu quan érem a la Universitat. Després, aquell sentiment i aquell desig immens es van anar esllanguint fins que t'he trobat. Vet aquí.

*Home 1*

*(S'asseu al pedrís pensarós).*

*Dona 1:*

Aleshores? Què et reca?

*Dona 2:*

Ja ho he dit. Que no m'ho digués quan tocava. Que no se n'adonés quan jo estava penjada d'ell tothora.

*Dona 1:*

Li vas fer saber els teus sentiments, el teu neguit?

*Dona 2:*

Constantment, de mil maneres, subtilment clar. Segurament amb una desmesurada confiança en la seva intuïció i perspicàcia i, alhora, en el meu poder, si, acreditat poder, de seducció.

*(Es gira cap a l'home).*

Què no sóc prou guapa?

*Home 1:*

*(Astorat):*

Guapíssima, sempre!

*Dona 2:*

Què no sóc prou llesta?

*Home 1:*

Molt, llesta molt, molt!

*La il·luminació de l'escena, també els personatges, s'enfosqueix una mica i es tenyeix de blau "color flash-back" (?). La projecció del paisatge es FON definitivament en una bany monocrom del mateix color. La dona 1 s'asseu en un cub. L'home les planta al davant del pedrís quasi bé d'espatlles al públic. Al seu darrera la dona 2 li posa una mà a la cintura i amb l'altra, per sobre l'espatlla i arran de coll, mira de treure-li un bolígraf de la butxaca de la camisa. Tènue sonorització tipus "pel·lícula de misteri".*

*Dona 2:*

Tens el boli bicolor?

*Home 1:*

Ja saps on és.

*La dona treu lentament el boli fregant-li les espatlles amb el seu cos mentre acciona rítmicament i "in crescendo" el ressort d'obrir-tancar de l'estri (so **amplificat**). Ell es gira i avança metre ella retrocedeix. Li passa el boli pels cabells, el front i les galtes. Es miren estàtics. FOSA. Se senten encara alguns clic-clic del boli. Es recupera la projecció del paisatge camperol. Els personatges resten al lloc on eren.*

*Dona 2:*

Què no sóc prou bona?

*Home 1:*

Més que tots!

*Dona 2:*

Què sóc un musclo?

*Home 1:*

...Un què...?

*Dona 1:*

Mai va saber que estaves per ell?

*Dona 2.*

Crec que és exactament el que em costa d'acceptar i el que em dol i m'angoixa. La seva indiferència. Que m'ignorés olímpicament, mecànicament. Hagués preferit que m'hagués rebutjat, és normal. Que m'hagués esquivat ostensiblement. Que ens haguéssim barallat per sempre més. Em va fer transparent!

*(Dirigit-se a l'home mig arraulit):*

Per curiositat. Tu em veus ara mateix?

*L'home s'alça del pedrís. Es mou cap ella. Li agafa les mans. La mira molt intrigat...Els personatges resten immòbils.*

*FOSA. Els personatges s'asseuen i queden en silenci. La projecció del paisatge es transforma en un mural de color vermell (per exemple Pantone Warm Red C). A la part de dalt i al costat hi ha retallada una finestra quadrada en negatiu blanc. A sota l'ombra en negre d'una figura femenina desenrosca el cap d'una figura masculina ajupida (sonorització amplificada adient: rac, rac, rac...) i el llença per la finestra (fuu!). FOSA. Torna la projecció del paisatge amb la lleu sonorització de la font, etc.*

*Dona 1:*

*Dempeus, mirant els altres.*

En fi! No sabeu la sort que teniu de ser tan desgraciats... A mi em reca no tenir recances ni remordiments quasi bé de cap mena... La veritat és que estic preocupada, molt preocupada. Perquè...a veure, per ventura; tinc el cor petrificat? Una vida lineal i anodina? (segurament)... Sóc idiota? (potser no del tot). Faig anar un registre de sensibilitat d'un tipus que només es pot activar al davant d'una hecatombe (potser si). Ja es mala sort això de patir per no patir prou! Quan m'adono del patiment dels altres els envejo... Si, si, n'he passat de tots colors, com tothom: Un pare telegrafista, odiós i maltractador,

maltractador els caps de setmana i sobretot per festes. Una carrera equivocada; volia ser actriu o farmacèutica i finalment he acabat de funcionària als Transports Metropolitans. Molt d'esquerres per acabar convergint amb el Romaní Florit (sort però que, de moment, no ens hagi aixafat l'eruga d'un tanc atrotinat). Quatre xicots quatre desastres; el senegalès... encara, llàstima que estigués molt emmarat. Li vaig pagar el viatge d'anada i tornada a Dakar i s'ha esfumat. La pròtesi del maluc em funciona fantàsticament bé, però he deixat de viatjar amb avió per l'enrenou que suposa passar els arcs de detecció de metalls...

*Continua xerrant i xerrant (en sordina) alhora que la projecció del paisatge s'enfosqueix i comença a ploure, primer unes gotes i després una tempesta abundant (so amplificat progressivament). Es veu una figura femenina solitària que, en càmera lenta, fa una cursa atlètica de tanques. Les tanques són peculiars: Uns filats de roba estesa, una pila de llibres, una pila de joguines, una pila d'atuell de cuina, quatre homes, un rere l'altre, posicionats a peu dret amb l'espatlla doblada horitzontalment, etc. Totes les imatges són com ombres xineses, contrastades i amb un fons uniforme llampeguejant. Ella figura que no deixa de xerrar mentre plou i els altres d'escotar, fins que deixa de ploure lentament i retorna la lluminositat de la segona hora del matí.*

*Dona 1:*

...sort que sóc optimista i lluitadora de mena. I potser, també, massa realista. No sé mai sí he d'estar del tot contenta o una mica trista. Els èxits i els fracassos em semblen una mateixa cosa en una escala semblant a la dels terratrèmols. No miro quasi bé mai endarrere. Sempre endavant... sense una esperança certa.

*Home 1 :*

Ei! Ja arriben Sento que pugen pel camí de la vall.

*Dona 1:*

Ja era hora!

*Entren per l'esquerra la dona 3 i els homes 2 i 3. Gestos d'alegria dels uns i dels altres.*

*Focus sobre l'home 3 , la dona 1 i la dona 3. Penombra a la resta, que continuen gesticulant i fent que parlen..*

*Home 3:*

*(Fatigat).*

És gaire lluny el refugi del llac?

*Dona 1:*

*A una mitja hora, dos kilòmetres llargs.*

*Home 3:*

Teníem ganes de veure-us. Fa gaire que heu arribat vosaltres?

*Dona 1.*

No gaire. El temps de sincerar-nos poc o molt.

*Home 3:*

Sincerar-vos? Que no ens ho tenim tot dit?

*Dona 1:*

Es veu que no. Segur que no. És estrany. Probablement ha estat el canvi d'aires i la remor del torrent que ens ha fet parlar...quin riure!

*Dona 3:*

Alguna revelació interessant?

*Dona 1:*

Bé, resulta que tots tenim remordiments i penediments per una cosa o altra.

*Dona 3:*

Cosa seria?

*Dona 1:*

No necessàriament. La pitjor recança és la que burxa constantment. La causa pot ser absurda, trivial o abominable. Cadascú s'ho munta a mida. Però és allò que quan hi penses voldries fondre't. Parlar-ne, ben cert, sempre pot ajudar, sí més no, per assajar de regular una dosi de patiment proporcionada i suportable.

*Dona 3:*

A mi m'aniria molt bé una dosi d'aquestes. Una dosi doble o triple.

*Dona 1:*

Dona! Per mi ja pots dir el que vulguis! Si t'anima, no et negaré que les teves cabòries alleugeriran les meves (és cruel però és així). Ens faràs un favor. A més a més ens deixes súper intrigats.

*Home 3:*

Intrigats, sí, sí. Vinga va!

*Dona 3:*

Probablement ho petaré.

... ..

*Dona 3:*

Res, crec que vaig matar la meva mare.

*Dona 1:*

No diguis bajanades! Què vols fer-te la interessant? No conec quasi bé ningú amb una major dedicació, d'anys i panys, a la seva mare que tu. I a ella la recordo sempre amabilíssima, intel·ligent, comprensiva, feïnera i força independent en tots els sentits...

*Dona 3:*

Va ser lent i gens calculat... La vaig odiar sempre. Em tenia dominada. Tan perfecta ella! S'avançava a tot i res li era nou ni plaent. No es queixava gaire, però disposava d'un repertori de retrets incombustible. Sempre els mateixos! Si feies alguna cosa que sortia bé, era perquè ella l'havia ideada i, tot el que anava malament, era perquè no se li havia consultat. Estimava amb poc convenciment i detestava el excessos... Va emmalaltir, molt abatuda i amb febre alta. Vaig pensar que no seria greu, un constipat. No em va semblar necessari trucar el metge. També vaig pensar, força excitada: que es foti! Que es foti una mica! ... potser els calfreds l'estovaran!... Va fer una sèpsia...Una infecció irreversible i letal.

*Home 3:*

Mare de Déu! Estimada. Pel que dius espero que tinguis clar que no va ser culpa teva! Cert que hauries pogut actuar amb més prestesa, però no ets de cap manera responsable del que va passar. Ha estat una desgràcia imprevisible. Una pena molt gran. És comprensible que tinguis remordiments i que et dolgui profundament la seva mort.

*Dona 3:*

La seva mort no em dol.

*Home 3:*

No?

*Dona 3:*

No. El que em dol de veritat i enyoro profundament és que ja no em pugui fer la punyeta!

*FOSA. Els personatges queden aturats mentre parlen pensarosos. La projecció del paisatge es transforma en un clip, també d'ombres contrastat i bicolor, amb un personatge femení que ronda per passadissos inacabables obrint i tancant portes fent l'acció d'escoltar l'interior de les estances. Sonorització de passes esmorteïdes i lleugers cops de porta.*

*FOSA. Retorna la filmació del paisatge.*

*Es miren. La dona 2 i l'home 3 l'abracen lleugerament. Fan unes passes, tornen enrere i es tornen a abraçar.*

*FOSA*

*La projecció de vídeo presenta un llenç que farà la funció de pissarra per il·lustrar el discurs de l'home 3, que resta dret al davant de la pantalla. Els altres seuen al seu voltant en semicercle. Mentre l'home 3 s'explica figura que va dibuixant uns rètols a la pantalla-pissarra expressius del que va dient lentament: RELACIONS ÍNTIMES I SEXUALS. RELACIONS FAMILIARS I D'AMISTAT. RELACIONS ECONÒMIQUES I PROFESSIONALS. RELACIONS CULTURALS. RELACIONS POLÍTIQUES. RELACIONS! RELACIONS!*

*Home 3:*

*(Un cop ha acabat d'escriure i de dir tots el rètols).*

Potser faré el ridícul i us avorriré. A mi em preocupa i em tenalla el desplegament i la gestió intel·ligent dels meus compromisos vitals ineludibles. Vitals i ineludibles per a tothom, per més que mirem de passar-hi de gaidó. Compromís amigues i amics! Un mot estrany i anacrònic. Un clàssic de la modernitat. Col·lecciono els compromisos esgarriats i desordenats però en tinc cinc, cinc! mig apamats, que m'obsessionen. Ja ho veureu: Compromís sentimental, tot allò de l'amor, la parella, el sexe, la intimitat...En fi, el compromís més fràgil des de temps immemorials. El compromís familiar: Parents, fills i també amics... i veïnat...Els altres. Tots hi estem atrapats. El compromís professional. Un rol obligat, conflictiu i difícil, actualment força complicat de realitzar i la causa de molt de patiment, en especial per tots els que comencem un itinerari professional. El compromís cultural. Semblaria que treballar un compromís d'aquesta mena no té gaire recorregut. Que ja hi estem implicats amb les rutines habituals de consum cultural ordinari: lectura, cine, teatre, concerts, viatges, etc. Jo em refereixo a l'oportunitat, per una banda, de formació permanent i de reflexió aprofundida i sistemàtica al llarg de la vida i, per l'altra, a l'opció, cada cop més assumida, de desenvolupar una activitat artística i creativa personal: escriptura, ball, arts plàstiques, cant, etc. Tal com ho fan molts aficionats amb la pràctica lúdica i gratuïta de l'esport. I per fi, el compromís ara mateix més desacreditat; el compromís social i polític. No sé si us sona de què parlo.

*L'home 3 s'asseu amb els altres. Es manté la pissarra encesa amb els rètols intermitents a càmera lenta.*

*Dona 2:*

Política? Vaja. Em preocupa. Molt, em preocupa molt.

*Dona 1:*

Ui sí! Molt preocupant.

*Home 2:*

Preocupant de veres.

*Dona 3:*

I molt interessant. Un tema interessantíssim.

*Dona 1:*

Hi tenim tant a fer que no sabia per on començar.

*FOSA. S'inicia a la pantalla la projecció d'un curt, mínimament i suaument sonoritzat i amb imatges editades també com a ombres i colors virats molt contrastats, amb un seguit d'imatges d'arxiu relacionades amb el diàleg següent ( mítings, manifestacions, escenes bèl·liques, migracions, gestió de fronteres, identifications, moment de votació en urnes i a mà alçada, càrregues policials, celebració i derrota, festa popular, etc. etc):*

*Home 3:*

Per començar doncs, i no us arronseu! Sabem que es va revelant, entre ombres i enigmàticament, la crisi de la “democràcia liberal i representativa” a casa nostra i al món. Crisi condicionada, com tothom sap, per aglomerats econòmics transnacionals i envaïda per moviments autoritaris i xenòfobs organitzats. Sense una causa prou manifesta hi ha un decantament accelerat de l'opinió pública i el vot popular cap a polítiques reaccionàries i demagògiques. Com ho veieu?

*Dona 2:*

Deu ser un misteri. Jo... trobo que la “democràcia representativa” a mi em representa fins i tot massa. Tant que no veig ni m'atreveixo a pensar què vull, de mostrar les meves necessitats, d'indicar les meves prioritats. Malgrat tot em veig prou ben representada, de manera que em faria una mica de basarda haver de decidir sobre res. Clar que tampoc estic prou documentada per donar cap opinió. I si me la demanessin potser em malfiaria.

*Dona 3:*

Ep..! No s'hi val a bromejar. Sí, es cert que s'està fent molt complicat ajustar el sistema democràtic i el paradigma de governança que coneixem als canvis socials, econòmics i tecnològics globals que caracteritzen la nostra època. El pitjor és que no s'albiren diagnòstics, ni projectes, ni models organitzatius adequats per fer front a la profunda crisi de la nostra civilització i del nostre hàbitat natural. Segurament el blindatge, lentament sedimentat, dels ressorts efectius del poder, econòmic, polític i militar, fan quasi bé impossible

l'activació sostinguda i resolutiva de majories socials transformadores. La vella utopia, per exemple, d'una "democràcia directa i participativa" ara seria, segur, del tot inviable.

*Home 3:*

Potser, i en part, no tant inviable. Ens convé contraposar i anar pensant projectes polítics desmesurats que integrin, alhora, experiències associatives tradicionals, la lluita per l'hegemonia cultural i les noves tecnologies. No hem explorat prou encara l'aplicació sistemàtica de les noves tecnologies de comunicació social. Podrien, potser, revolucionar els models de funcionament de la política a tots els nivells amb vistes a propiciar la participació ciutadana, la transparència informativa i el control integral de la gestió.

*Home 2:*

Ara rai, votem a tot estirar cada quatre anys i para de comptar! De fet, només alguns importants moviments cívics reactius i a voltes espontanis, les associacions de veïns, alguns partits i sindicats, els regants, les feministes, els immigrants, els ecologistes, els nacionalistes, el voluntariat social i cultural, per dir-ne alguns directament implicats, són els únics que han aconseguit de qüestionar, arreu, el neoliberalisme i de somoure mínimament els règims polítics totalitaris de tots els continents.

*Dona 3:*

És una minoria arriscada, reivindicativa i persistent amb conquestes i derrotes entrelaçades. Derrotada una i una altra vegada, al capdavant, a l'empata de la violència institucional dedicada a contenir qualsevol revolta ciutadana que intenti explorar la necessitat d'un canvi crític de model social, de construcció identitària i de vida en llibertat.

*Home 3:*

La diferència és que aquestes lluites no solament no debiliten els poders establerts sinó que tendeixen a consolidar-los per la intensificació insaciable i sense límits de la violència i la repressió estructural. Temo que anirem veient com la resposta a la protesta o reivindicació més aferrissada, raonada i coratjosa no comportarà quasi bé cap transacció, cessió o entesa pacificadora entre les parts, una esperança de progrés conjuntural, sinó, directament la liquidació física i moral de l'opositor. La consolidació de règims oligàrquics i la lenta dissolució de la democràcia deliberativa.

*Dona 2:*

Què passa doncs? què fa aquesta regressió?

*Home 3:*

És molt complex, en síntesi les anàlisis coincideixen a dir que hi ha causes locals i globals. Guerres enquistades i l'amenaça nuclear, una crisi climàtica gravíssima, crisi econòmica i energètica, augment exponencial de les desigualtats, l'atac sistemàtic a la diversitat, migracions incessants, transició tecnològica, polarització ideològica i mediàtica, reduccionisme cultural i, paradoxalment, el recolzament i legitimació d'amplis sectors de la població, majoritàriament les capes més desfavorides i les més privilegiades, de polítiques extremadament conservadores i de governs autoritaris.

*Dona 1:*

Si ens fixem en el terreny personal, la dogmàtica neoliberal i els estralls de l'individualisme han estat igualment deshumanitzadors. Ens sentim culpables, frustrats i deprimits si no tenim èxit per la via ràpida, si no som permanentment feliços, si les coses es posen normalment difícils i hem de fer front al fracàs, la precarietat, el desamor, la solitud, la malaltia, la mort, la cura dels altres, la picor i els tatuatges rebels...

*El grup s'avança desplegat al prosceni, fixant la mirada endavant.*

*Dona 3:*

Penseu que hi ha vies alternatives, més o menys remotes, per construir un nou consens democràtic? Solucions materials, culturals i organitzatives creïbles per un canvi de tendència del món orientat a la pacificació dels pobles, la justícia social i el benestar de la gent?

.. ...

*FOSA. S'atura la projecció del documental i apareix de nou el paisatge de la font. Els personatges continuen drets al prosceni. Un cop comencen a parlar els personatges del públic s'asseuen al pedris i als volums, excepte la dona 3.*

*Dona del públic. Dreta. Focus sobre ella: Alça la mà per demanar la paraula.*

*Dona 3:*

Digui!

*Dona del públic:*

Estic molt preocupada, ara mateix, pel futur dels meus fills. Crec que alguna via de canvi hi ha d'haver abans no peti tot de qualsevol manera. Si és, per ventura, que encara hi som a temps, (i no exagero). Fixeu-vos que els moments polítics més interessants i de canvi han esclatat històricament quan ningú s'ho esperava. Principalment, és clar, quan no s'ho esperaven els grups de poder dominants. Ara, cal haver treballat abans, dia rere dia, anys i panys, amb una paciència geològica i un tenacitat pròxima a l'absurd per arribar a

conquerir i consolidar els mínims objectius cobejats i que tots sabem quins són. En realitat, he de dir que a mi m'apassiona la política, bàsicament, per la curiositat de viure les crisis més imprevisibles.

*Dona 3:*

Vol dir que si mantenim els llums encesos de l'activisme polític, l'atzar serà decisiu per fer qualsevol tomb?

*Dona del públic:*

No és l'atzar únicament, és l'envelliment. Un envelliment silenciós i persistent seguit d'una implosió inexorable.

*Dona 3:*

L'envelliment de què?

*Dona del públic:*

Dels règims opressors.

*Dona 3:*

Els oprimits també envellim.

*Dona del públic:*

Envellim millor, som més i tenim idees lluminoses.

*Dona 3:*

Els seus esbirros estan més ben alimentats.

*Dona del públic:*

Això els fa obesos i els fa lents.

*Dona 3:*

Però porten armes amb mira telescòpica.

*Se senten “in crescendo” les notes d'un “mambo” clàssic. La dona del públic segueix amb el cos i els braços, discretament, el ritme de la música mentre parla cantussejant:*

*Dona del públic:*

És la pega número 1! la violència!

N'hi ha més!: 2 ! el control democràtic dels impostos, el sistema financer i el mercat de treball.

3! el control públic dels subministres de l'aigua i de l'energia, del sol i l'habitatge.

4! la rigorosa separació dels poders legislatiu, executiu i judicial.

5! la llibertat dels mitjans de comunicació i de l'expressió cultural.

6! la universalització del sistema sanitari i del sistema educatiu.

7! la gestió concertada de fronteres i de la mobilitat...

...

*Dona 3:*

Així doncs, vist com ho pinta, vol dir què pot acabar bé aquesta història?

*Dona del públic:*

Sabem que és un enigma i ho sabem per experiència, les revoltes sempre queden a mitges o acaben bastant malament, la veritat. La qüestió és ser-hi per guanyar i mantenir tots els espais de poder possible, per minso que siguin, enfortir la memòria i la dimensió del nostre projecte i mirar de no prendre gaire mal inútilment. Res és definitiu, res!

*S'atura la música i es fon amb els repics d'un tambor.*

... ..

*Dona 3:*

(Aquesta dona ens està amargant el dia). Escolti! Sap què li dic: Ho posa massa costerut, lent i aleatori. Siguem pràctics i anem per feina. Potser hauríem "d'anar-nos-en a un altre país a començar una nova vida!", com els timbalers aquells del conte, i... santes pasqües! Començar de zero. Què li sembla?

*Tots els personatges de l'escenari dempeus alhora, dues vegades: Anem-nos-en a un altre país a començar una nova vida!"*

*Dona del públic posant-se les mans a la boca fent botzina i pujant el to de veu:*

**Noia!** On dius que vols anar? Què ets astronauta per ventura? *Repic final.*

*FOSA. Es reprèn la filmació del paisatge de la font amb tots els personatges en llocs canviats i asseguts de nou. Dona 3: Al mateix lloc del prosceni dempeus equipada amb un casc d'astronauta. Se'l treu i el recolza al maluc. Dirigint-se al públic: Algú més, senyores i senyors, té alguna cosa a dir?*

*Home del públic, dret amb una mà alçada. Focus sobre ell. La dona 3 s'asseu:*

M'agradaria explicar el que a mi em té absolutament desconsolat. Ve a tomb i no ho he explicat mai en públic...: Un cop acabat el Grau de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Oberta, vaig pensar que ja era hora de treballar pels altres, de lluitar per la llibertat del meu país, la justícia social, la pau i la salvació del planeta. Em va semblar, i amb raó, que el millor era buscar feina en una organització política consolidada i pròxima als meus ideals. Un partit polític d'esquerres. Pel que sigui, potser perquè soc guapo, estic estupendament format i soc molt treballador, disciplinat, intel·ligent,

empàtic, culte i compassiu, no vaig trigar gaire a tenir responsabilitats cada cop més complexes i exigents. Vaig estar dues legislatures al Parlament com a diputat i per fi vaig aconseguir la banda de regidor de l'ajuntament de la Gran Ciutat, la meua màxima aspiració. Em van nomenar regidor d'un districte immens de la perifèria. Aquí, ja ho avanço, tot va començar a espatllar-se. Al Parlament estàs aïllat, dins una campana de vidre fumant amb ciris de sagristia barroca. Tot són papers, corredisses i directrius estrictes del partit. No tens contacte amb la realitat de les coses que es debaten. Pots treballar i votar una llei que afecta als regants de l'Ebre i no haver estat mai a la comarca del Montsià ni haver vist en ta vida un tortosí. En canvi, als barris, tothom t'acaba coneixent, t'emportes les cares de la gent a casa i vius tan directament la realitat que no et veus capaç de condensar-la en un paper ni de entendre-la en el seu conjunt. Només vivències exactes de tots colors. En primer lloc, però, vaig descobrir el plaer immens d'ostentar el poder, de ser poderós, de tenir poder i d'exercir-lo. És del tot addictiu. Mai m'ho hagués imaginat. De fet són els altres que et fan poderós i carismàtic: Detectes aviat el to de la veu retallat i una mica porug dels subordinats propers i dels ciutadans amb problemes, una certa i sorprenent afectació reverencial en el gest, un tracte lleugerament afalagador disfressat de camaraderia suposadament forjada al camp de batalla. Et cedeixen el pas, et pregunten si necessites res, tens assignat arreu un seient sempre preferent, disposes d'un auto del parc mòbil si has d'anar qui sap a on. Hi ha qui t'ofereix, veladament, comissions en euros o en espècies per una adjudicació, i quan s'adonen que no hi tenen res a fer i que ets a punt de denunciar-los, es transformen en enemics personals teus per tota l'eternitat. Un honor. Algunes noies podrien enamorar-se de tu amb una sinceritat colpidora. Etcètera. En segon lloc, has millorat el sou, un sou segur que no l'aconseguiries al sector privat fins els cinquanta cinc anys. I sobretot. Saps que fas el bé i que la teua funció política, com hi ha món, és imprescindible per la correcta i justa administració de les coses. (Diguin el que diguin rebentaires i nihilistes de totes classes). No cal dir-ho, és ben humà i del tot comprensible, que la meua principal preocupació ha estat perpetuar-me en el càrrec, aferrar-me a la poltrona, cuirassar el idil·li urbà que m'he forjat amb tan d'esforç. El cas és que abans algú ha mencionat aquí el paper de les associacions, ara potser minvant, en la gestió dels afers dels barris i de la col·lectivitat. Menys mal que minven! A mi m'han amargat la vida! Quina gent tan pesada! Sóc fora de la funció pública per culpa seva... No ben bé per culpa seva, però si no fos per elles jo encara m'estaria gronxant en el meu preuat regnat de la perifèria. La cosa va anar així: La classe política s'il·lusiona a no dir promulgant les lleis, però mandreja i s'evadeix a l'hora d'aplicar-les i no s'atura a l'hora de manipular-les. (Un exemple: la Constitució protegeix el dret dels ciutadans a "gaudir d'una "vivienda" digna i adequada"). El cas és que el barri defensava, des de temps immemorials, la completa rehabilitació d'un interessant conjunt

d'habitatges de titularitat municipal i declarat com a “bé d'interès cultural” els anys 80. Un conjunt arquitectònic de planta baixa i pis, construït entre l'any 1927 i el 1928 i habitat des de els anys 50 per persones d'ètnies representatives del mapa-mundi. A una banda i l'altra de la Plaça de Sant Jaume tenien previst d'enderrocar la urbanització i construir un modern complex comercial, de serveis i d'habitatges a preu de mercat. Jo vaig decidir, a pesar meu però amb la llei a la mà, de fer costat a les associacions del barri en contra de la decisió del meu partit i del meu govern. Per una vegada, però, els veïns van acabar guanyant la partida i jo em dedico, actualment, a fer traduccions del finès. Crec que no ho havia dit, també parlo cinc idiomes.

*Els personatges de l'escenari aplaudeixen dempeus.*

*FOSA. Es projecta a la pantalla un nou paisatge, també dinàmic, d'un llac amb un entorn de pollancres, gespa, etc. Tota la colla hi entra per la dreta de l'escena. Parlen entre ells, miren el paisatge, etc.*

*Home 3:*

Potser ha arribat el moment de relaxar-se una mica!

*Home 2:*

Sé el que estàs pensant. On són els secrets més estimulants?

*Dona 2:*

Posats a sincerar-nos sempre aprendrem alguna cosa. No? Jo sóc xafardera de mena!

*Dona 1:*

Jo he de vigilar. Quant escolto les intimitats dels altres acabo competint amb mi mateixa i surto a xerrar pels descosits. Fins i tot m'he arribat a inventar algunes coses tan esgarrifoses i embogides que jo mateixa he lamentat que fossin falses.

*Home 3:*

Jo mai explico les penes menudes, les penes d'estar per casa. No interessen a ningú. Si de cas només comparteixo els desconsols diem-ne oficials i devastadors. El corcò personal és una altra cosa... I que no me'l toquin!

*Dona 2:*

Com ha estat que ens haguem enredat en aquest fil de revelacions?

*Dona 3:*

Duem el pap ple de remordiments sense saber-ho. Ho trobo divertit i, en el meu cas, força perillós.

*Home 2:*

Som ben diferents els uns dels altres, però és ben curiós que tots acabem patint pel mateix.

*Dona 2:*

No diem, però, que “tots el homes són iguals”?

*Dona 1:*

Alto! de cap manera si parlem de mascles! A mi tots el homes que m’han interessat eren ben diferents els uns dels altres. Ben diferents. L’únic que tenien en comú la majoria era que estaven casats o aparellats.

*Dona 2:*

Mentre eren amb tu?

*Dona 1:*

Si si.

*Dona 3:*

I l’onzè manament que diu que els casats no es toquen, on queda?

*Dona 1:*

Jo no, d’entrada no els toco. Sempre han començat ells.

*Dona 2:*

Però t’has deixat tocar?

*Dona 1:*

Si m’agrada, és guapo i n’estic mig enamorada em deixo tocar a ulls clucs i els toco jo d’una manera que es veu que al·lucinen i no s’ho acaben de creure. No se com ho faig. M’hi deixo anar. Perdo la noció del temps però no de les superfícies. Una delícia irresistible, diuen!

*Home 3:*

Ostres, quina sort! Pel que fa al cas, tu a mi com em trobes?

*Dona 1:*

Lletjot i massa jove, la veritat.

*Home 3:*

Pena! Ja m’ho semblava. No trobo la manera de surar. *Es posa unes ulleres de sol que du penjades al coll.*

*Dona 3:*

I a aleshores, si t'ho passes tan bé, de què et queixes?

*Dona 1:*

Perquè acaben, sistemàticament, per no suportar tanta felicitat. No donen l'abast. No saben com correspondre. Arriba un moment que prefereixen parlar. Parlar, tu! De manera que xerrant xerrant he anat fent amistats entranyables i duradores però quedo realment curta, curta d'emocions. Una llauna!

*Home 3:*

Dius que bona part dels teus amics estan aparellats, com és això?

*Dona 1:*

És inevitable. Primer, tothom està aparellat, en procés d'aparellament o de desaparellament o en suspensió d'aparellament. L'eix parella és vital, un invent sensacional i fora mida. Segon, tothom és polígam integral i ho sabem perfectament. L'eix poliamorós forma part, tènicament, de les meravelles de la creació.

*Home 3:*

I la fidelitat, com queda?

*Dona 1:*

La fidelitat, com el celibat, és una opció personal que no hauria de ser exigible ni socialment ni culturalment.

*Dona 3:*

El teu home està al cas del teu repertori d'amistats xerraires?

*Dona 1:*

No, però ho sospita. Jo també estic convençuda que ell també em fa el salt honradament. Dona! som liberals i respectuosos amb els secrets de l'altre.

*Dona 2:*

Honradament? No és hipòcrita aquest desdoblament sentimental? No seria millor haver-ho parlat i acordar una relació oberta, per exemple?

*Dona 1:*

Aquests acords "existencialistes" no sempre funcionen. Han d'incloure necessàriament un protocol de funcionament... amb dret de reclamació. Massa enrevessat i conflictiu segur. Deixar-ho als llimbs és la millor solució. Històricament i literàriament s'ha provat tot i no n'hi ha d'altra. Per dir-te que el tractament de la qüestió protocolària de la fidelitat es podria afegir amb el

número vuit als “Problemes del Mil·leni” amb el títol “La Conjectura de la Libido”.

*Dona 3:*

Vols dir que al teu home te l'estimes prou?

*Dona 1:*

Ja ho crec que me l'estimo! És l'únic que fa que sigui jo la qui parla!

*FOSA. Projectió en càmera lenta d'un suggestiu curt, també a base d'ombres, d'una parella estimant-se, nusos, en un llit elàstic (boti – boti). Sonorització de música “grega antiga” monofònica i d'una veu de dona (parla en grec antic) que comença apaivagada i acaba amb uns recitat mitjanament sorollós i amb un to decididament divertit. El curt va subtitulat amb els caràcters grecs corresponents (fragment de Lisístrata, per exemple?).*

*FOSA. La projecció recupera la filmació del paisatge del llac. L'home 2 s'alça i treu del sarró un diari. El fulleja fins que troba una pàgina concreta.*

*Home 2:*

Mireu! aquí diu que “ens ha deixat” per dir-nos que ha mort. També podrien dir que ha marxat o que ha fugit involuntàriament. Ja fa un temps que començo el diari per les esqueles. M'ajuden a calcular estadísticament el temps que em queda. Ara, però, algunes esqueles no posen l'edat del difunt. Això les fa menys interessants. És estrany, també, que només els casos de difunts amb determinats oficis com editor, catedràtic de llatí o empresari de la construcció, siguin mencionats per la seva activitat en vida. Com si no fos una feina prou notable haver estat conductora d'autobús o manyà!

Trobo que les esqueles haurien de complir uns mínims requisits informatius com a servei públic. S'haurien de completar amb dades d'interès general com, per exemple, la vida laboral de l'interfecte, situació familiar, explicar sintèticament de què ha mort, si la malaltia ha estat llarga o dolorosa, si ha necessitat cuidadors, etc. i, molt important, el cost de tot això.

*Dona 1:*

El que dius seria d'agrar i potser tornaria a portar les esqueles a la primera plana dels diaris, però xoca amb la reserva i el sentiment de respecte que tots tenim.

*Home 2:*

No t'ho creguis, l'esquela integral que reclamo ajudaria l'entorn dels difunts a fer el dol. Pels benestants seria un consol publicar tot el que ha arribat a fer per acompanyar el finat. Hi hauria una certa competitivitat entre famílies i molta

preocupació per quedar bé, la qual cosa, en el fons, beneficiaria el malalt en el seu eventual procés de recuperació, que és el que compta.

*Dona 2:*

Els menys afortunats; pobres, aturats i marginats de totes classes, ni que els hi paguin, no voldran donar cap informació vergonyant.

*Home 2:*

Al contrari. Farien servir l'esquela per reivindicar-se i denunciar les mancances socials i les desigualtats estructurals. Això, a més de vehicular la ràbia i el patiment del seu entorn, a la llarga, podria mobilitzar la gent i estimular les administracions concernides. Tots aquests acabarien competint a veure qui la diu més grossa.

*Dona 3:*

Es veu que, en aquest moments, et preocupa força la mort.

*Home 2:*

Menys del que et penses. No diré que la cobejo, però a la meua edat no m'amoïna. M'horroritza i em dol moltíssim la mort dels altres: els de casa i els amics, no cal dir-ho! Els joves i els milers i milers de víctimes, anònimes i indefenses, víctimes de les guerres i la fam. Però marxar, al capdavant, és una forma definitiva per deixar anar, d'una vegada, l'impuls d'anar tirant. És massa complicada i lenta una vida per fer-la córrer massa temps. Especialment espero que els pocs que em queden i els que em coneixen m'acabeu oblidant. Em fa una certa il·lusió fer net. Fondre'm i fondre alhora tots els patiments. Haver passat, deixar-ho anar definitivament i suposar que els que seguiu ho fareu millor. Ara, mireu què us dic de la feina; bona part dels mobles, els marcs, les portes i les finestres que he anat construint al llarg de la vida serviran molts i molts anys. Ho puc assegurar.

*Dona 1:*

I doncs?

*Homer 2.*

M'amoïna força la manera i el moment del traspàs. Una lenta agonia i tota la pesca. I, com a tothom, la dependència i donar la tabarra! El descontrol. Ara per ara, però, els infarts fulminants a les cinc de la matinada, ben agitat, són d'allò més recomanable. Exactament el decés somiat. A partir d'aquí tot són incògnites summament inquietants.

*Home 3.*

Tal com ho veig no t'hi hauries de capficar. No sabem com aniran les coses, és

el més normal del món. No hi ha ningú que ho tingui tot collat. Com et penses que estem fabricant la nostra vida la gent jove? Atrafegats a resoldre misteris! L'un rere l'altre i de vegades a grapats. Podrem fer gaire temps el treball que ens hem proposat? Arribarem a fi de mes? Què serà dels nostres fills? Patirem malalties cròniques? Acabarem socarrimats pel canvi climàtic? Entendrem mai res de com funciona tot plegat?

*Home 2: riu.*

Cert! sí, a mi ja m'agrada, i molt, aquesta estranya oportunitat de vida que he tingut i m'he trobat a les palpentres. M'he sentit estimat de veres i he après a estimar sense gaires miraments. Ha estat una experiència original i genuïna, irreplicable. Ha estat molts anys, amb tombants foscos i d'altres fugaçment lluminosos. Molta feina! Molta gent! Potser massa coses. Crec que he estat un paio tan valent com inconscient. Vist tot el que ha passat potser ara seria menys atrevit. Però la diferència entre vosaltres i jo és que ja he exhaurit totes les incògnites, no em queden misteris personals ni marge per res de nou. La meua vida ja no té sentit. Cap vida té sentit sense desafiaments concrets i necessaris.

*Dona 2:*

Sempre hi ha la cura d'algú.

*Home 2:*

Tinc el fill i els nets lluny d'aquí. El noi és enginyer a Tolosa. La meua dona era d' L'Albi. Per altra banda, podria continuar amb un voluntariat social, cultural o polític, per exemple, però estic fatigat i el retorn que m'arriba de tot això em deprimeix i m'impacienta. Els patiments i les decepcions sedimentats ocupen molt de lloc i es queden quiets arrapats a l'ànima.

*Dona 2:*

També hi ha la possibilitat d'estudiar coses noves, de rellegir algunes novel·les de nou-centes pàgines, de tornar a escoltar Brassens, de pintar a l'aire lliure amb un bonic cavallet plegable de faig...

*Home 2:*

Precisament unes de les fal·làcies més risibles de l'èpica revolucionària va ser la promesa, totalment apol·línica, d'alliberar prou temps, després de la victòria proletària, per possibilitar el desplegament artístic, literari, filosòfic, etc. de la ciutadania en general i sense excepció. El camarada Stakhànov per exemple. Jo ara tinc temps, però no tinc ni talent ni voluntat per escriure res que valgui la pena, com a màxim algun poema per airejar alguns remordiments. Prou faig com a lector perseverant i espectador amatent de cine i de teatre.

*Dona 3:*

I què me'n dius del dòmino, la petanca, els escacs, "l'aquagym", els balls de saló o el viatges a Gósol?

*Home 2:*

Pel ball, és estrany, conservo encara una energia tan espectacular que ja no trobo parella i a Gósol i tinc massa records per anar-hi sol.

*Dona 3:*

Et sents sol?

*Home 2:*

Estic sol. No hi ha res més angoixant. Potser la pobresa, la decadència física i la pèrdua intermitent o definitiva de la consciència. Donar per segur que res pot arribar a canviar gaire. L'avorriment. Cuidar algú que no t'estima. Pensar.

*Dona 3:*

Pensar?

*Home 2:*

Pensar per decidir què faig. Si m'espero com un estaquirot, minvant dia a dia les pistonades o si busco una dreuera per pirar amb ordre i alhora aconseguir tothom.

*Home 1:*

Vols dir que penses marxar voluntàriament del món sense fer-te mal i alhora acompanyar-nos?

*Home 2:*

Exacte. Encara no tinc una solució enllestida, però no deixo de pensar-hi.

*L'home 3 treu de la motxilla una ampolla d'aigua i li dona per beure.*

...

*Dona 3:*

Ens has deixat molt intrigats. Dius que no vols deixar res a l'atzar?

*Home 2:*

Veureu: A finals del XIX a la Vila de Gràcia de Barcelona, o al barri antic de Lleida, per exemple, eren freqüents les sessions d'espiritisme. Els espiritistes maldaven per invocar i comunicar amb els difunts. Jo voldria ara proposar una acció contrària; desconnectar, desaparèixer, d'aquesta vida per sempre més però posant t'hi jo, ben desvetllat, l'hora i el lloc.

*Tots riuen*

Què rieu? no, no, no rieu. És divertit però no bromejo. Voldria evaporar-me en un obrir i tancar d'ulls. Tanmateix de mi només quedarien alguns rastres vius i persistents en el record dels que m'han estimat, una minvant i dolorosa enyorança i els mobles, els marcs, les portes i les finestres que he obrat al llarg de la vida.

... .

Ara estic en bona forma i encara gestiono per mi mateix el dia a dia. Ja ho veieu, però ja sóc massa vell, aniré perdent facultats acceleradament, inevitablement. Però quines? La inseguretat, la incertesa del què passarà i un sinistre optimisme fonamenten vigorosament el discurs habitual de la supervivència instintiva. En certa manera és emocionant, atlèticament emocionant, malviure amenaçat per malalties inenarrables i traumes sensorials. La intimitat ferida. L'expectativa, gens aleatòria, d'un ingrés terminal en una aromàtica residència amb vistes al esbiaixades al Laberint d' Horta. I, per no allargar-me, la progressiva desconexió de tot, de tu mateix i dels altres. La pèrdua de la mínima llibertat, del desig i dels somnis. Ara no tocaré el tema, interessantíssim, dels bolquers i de la seva correcta utilització i reciclatge. Ni tampoc l' insaciable cabal de consells, ordres i recomanacions, paradoxalment paternalistes, dels fills, de tot l'entorn familiar i veïnal posat en fila índia. Menys encara és el moment d'aprofundir en el meravellós producte financer que acaba de posar les coses al seu lloc: "la hipoteca inversa". Has començat sense res i només faltaria que acabessis com a propietari d'un sumptuós pis de setanta metres quadrats a la Meridiana. Sisplau! Sort que fa temps que vaig deixar de fumar i la compra d'Armagnac m'està permesa.

...

Coratge, doncs. Sentit del risc, penses. Saps que es produiran desastres inenarrables, però com no es coneix, ara mateix, com seran ni quan esclataran et deixes guanyar per la curiositat, la mandra i per una certa esperança d' aterratge acollidor. Quina aventura la vida! et dius entusiasmat. Plena d'incògnites i de sorpreses imprevisibles. La vida és lluita. Un do. No és del tot teva i cal conrear-la, amb honor, fins l'últim bancal. Et deus als que t'estimen! Fa patir tant l'absència d'algú proper, que et sap greu marxar per fotut que estiguis, i a ells, per descomptat, que marxis. De manera que et tenen aguantant metxa i amb els ossos maleïts fins la catàstrofe final, convençuts que seran titllats d'assassins si minven la seva desafortunada preocupació assistencial.

... .

Crec que en la mesura que la biologia genètica permeti anar allargant la vida, serà més i més necessari que cadascú pugui disposar lliurement del temps i del relat sencer de la seva existència.

...

M'estic embolicant i acabo. En qualsevol cas, benvolguts, moriré i em pregunto si realment ve d'un dia. Em pregunto si tinc dret a preservar, lúcidament, la meua dignitat i si també quin sentiment té suportar la pròpia degradació i permetre alhora el sacrifici i el patiment esbojarrat i sentimental dels altres. En definitiva; quins són els límits ètics de la meua llibertat com a persona?

*Home 3:*

El plantejament i el sentiment de tot això que expliques em sembla realment enraonat, però em queda lluny i més aviat m'esgarrija. Tinc massa problemes a casa i a la feina per aturar m'hi. Ens portes a un territori, per dir-ho d'alguna manera, vagament sagrat que no sabríem com transitar. Ni sé com podem ajudar-te.

*Home 2:*

Seré clar i breu. S'hauria d'explorar els perímetre i la casuística de la eutanàsia legal aplicada a un patiment primordialment intel·lectual, moral i emocional, diferent del dolor físic propi de malalties greus incurables i terminals.

*Home 1:*

Cal tenir en compte que totes les malalties del cos comporten alguna mena de percepció dolorosa i que bona part dels malalts psíquics somatitzen el seu trasbals. La llei no empara, ara mateix, ni remotament, la possibilitat que una persona, diem-ne sana físicament, pugui optar per una sofisticada solució final d'aquest tipus. Precisament la eutanàsia legal està prevista per a situacions integrades i provades de patiment físic i mental al límit i sense remei.

*Home 2:*

*Riu. S'asseu pensatiu mirant el fons de l'escena. Per encaixar en el sistema, doncs, hauré de fer-me malbé a corre-cuita o, millor, directament antistema! Ja veurem...hi he de pensar una mica més i sense por.*

*El grup rodeja l'home per consolar-lo amb humor. Tots seuen. FOSA. S'inicia la projecció d'un curt on es veu l'ombra d'una figura masculina d'espatlles, esvelta i allargassada, que camina per una platja deserta cap el mar i amb el sol ponent. Entra a l'aigua lentament i es posa a nedar mar endins fins que es perd en l'horitzó. Banda sonora: vent, ones, xipolleig minvant.*

*Es recupera lentament el paisatge del llac a l'hora de la posta del sol. La dona 3 s'acosta a l'home 2, que ha quedat pensatiu mirant el paisatge, amb una mà estesa movent-se, encara pausadament, al ritme ascendent d'un rock&roll suggestiu.*

*Dona 3:*

Dius que per ballar conserves encara una energia espectacular, oi?

*L'home Is'alça prest i va entrant, hàbilment, en el ball. Fan una demostració, la música puja de to, els altres també es posen a ballar amb bon estil. S'intercanvien les parelles, homes amb homes i dones amb dones també. Desenvolupament d'una coreografia acurada. La pantalla projecta les ombres acolorides i en augment de dotzenes de parelles ballant.*

*Els ballarins s'obren, es posicionen de costat al prosceni mirant el públic i aplaudint al ritme del rock. En un determinat compàs s'aturen amb els braços oberts endavant.*

FOSA FINAL